

Knoalster Kaddesteerten

berichten en beschouwingen

Der is sikkom gain dörp, of de inwoners hebben 'n bie-noam, of scheldnoam. De Veendamers haiten „woapendaiven“, de Muntendamers worden „kouvreters nuimd“. Tegen de inwoners van Wedde wordt „haaide-plokkers“ zegd en de Onstwedders kregen de bie-noam „dikkoppen“ of „bobkoppes“.

Hou de Knoalsters aan heur noam kwamen ken je lezen

in 't volgende verhaal van Simon van Wattum.

Hond en Kadde, 'n foabeltje

Joa zeker, 'k wil 'n foabeltje vertellen. „Niks veur grode mensen; allinneg veur klaaine kinder“, zeg ie? Wel meugelk. As grode mensen nait as klaaine kinder deden, nee, din was 't ook niks veur heur. Mor da's nog lang nait uutmoakt en doaram woag ik ter

op. 't Is al 'n zetje leden veurvalen, en 't zok ofspeuld op Dattien. Da's dij ainzoame weg mit 'n riege bomen der langs en woar je over goan, as je van Pekel noar Knoal willen, en omgekeerd ook. As je nou nog mainen, dat 'n foabeltje niks veur joe is, draai joe din om en goa veur de radio zitten en loat joe deur dij wat wiesmoaken, want mien foabel gaat be-gunnen.

't Was aibels waarm west dij dag. Mor nou was zonne ondergoan en wiste 'n zacht oavendwindje joe 't leste swait van kop of. De mooie, gries gestreepte kadde, dij 'n kosthuur haar op Knoal en ain van de hoofdpersonen uut mien foabel is, rekte zok ais uut en kwam wat bie. Hai, hai wat was e nog soesderg in kop. Stoateg, mit opgetrokken poten, luip e over misbakke; sprong der op 't ende of en luip noar d' achterdeure. Doar schoot hai tussen bainen van de vraauw deur, schure in en slikte zien schuddeltje, doar nog 'n beetje melk van 's middags in zat, wieder leeg. Hai, wat 'n honger haar e nog. hai wuir der glad weer woaksoam van. 'n Bertoale mugge was

d'eerste, dij d'r aan geleuven mos. Mor wat is 'n mugge. Hai streek de vraauw langs de bainen en maauwde kloagelk. Mor vraauw haar gain tied veur hom, en veur dat hai d'r op verdocht was, haar e 'n lochtraaize moakt, dij hom achter 't huus belannen dee. Doar zat e nou. Zo'n honger en niks te eten..... 't Wuir ook al duuster. Nait dat zoks veul ofdee veur hom, mor 'k stel mie veur, dat 't joagen d'r in duuster nait makkelkor op wordt. En joagen mos e, as hai vree mit zien moage hollen wol. Hai sloop op kattenmenaaijer (hou zol e 't aans ook doun) deur toene en gong 't veld in, dij kaande op noar Pekel.....

Net om de tied, dat kadde zien rooftocht ondernam, luit 'n Pekelder boer zien keeshond uut. 't Was 'n nuver keeshondje, mit overaal mooi laank en wit hoar, tot op poten tou. Hai was bliede even boeten deure te komen, want in 't huus was 't zo waarm en bruijerg, dat e aal ogenblikken docht haar, gebrek aan oam te kriegen. Mor nou danste hai in 't ronde en blafte zien bliedschop uut. Wat mooi was 't boetendeure. Wat zo e groag 't veld ais in goan, om zok doar ais lekker te weltersen en tou te boien. Gedachte en doad was 't zulfde veur 't hondje. Mit ain

sprang was hai vot en hai bleef vot. In 't eerste bleef 't hondje in buurte van boerde-rij. Mor wiederop leek hom 't zo wonderliek mooi.....En aal wieder gong e. Aal wieder, in de richtingen van 't Knoal. Kadde was midden op Dattien. Haar net 'n kikker as veurpruifje nomen, dou hai wat vrumds heurde. 't Was nog wied vor, mor 't kwam dichterbie. Aal dichterbie.

Kadde muik zok ongerust en ook 'n beetje kwoad, dat dij mooie jachtpartij in de ware lopen kon. Doar schoot 'n moes veur de vouten langs.....Hai sluig der gain acht op. Doar was wat aans. Hai bleef stokstief stoan. Zoveul te dichter as dat vrumde bie kwam, zoveul te staaier gong zien hoar overende stoan. Opins. Doar was 't. Hailmoal wit en nait biester groot. 't Was 'n hond, dij nou ook stoan bleef en verschrikt blafte: Wat mous toe hier? Kadde was nou allinneg moar kwoad. Kwoad, omdat z'n miesderg klaaine hond zien plannen in de ware sturen dus. Hai graauwde: Moak dast vot komst mieghummel..... Mor 't hondje haar onderwegens nogal 'n beetje moud kregen. Aal wat hai veurbie broesd was, was verschrikt opstoven. Hai was ook niks baange veur dij kadde mit zien verbeeldens en

blafte uitdoagend: Bist nareg ol taande? Is die der 'n kikker tussen tonen deurglijpt? Ook gain wonder hur.

Dij dingen binnen ja zo glad..... Kadde wuir glen in d' hoed en kwam 'n stap veuruut en draaigde: Ast nou nait votgaaist, din zel'k die..... 't Hondje docht: Hai's baange veur mie. Aans was hai mie wel aanvlogen..... Hai wuir aal moudiger en blafte: Heur zo'n kroep-in-dobbe toch ais aan. As je ales heurden en niks zagen, din zol je mainen dat je mit 'n kadde te doun haren..... Dat kwam d'aander zien ere te noa en dij jaauwsterde: Zeg dat nog ais, ast duurst. Din zel'k die dien roege bainen stokkend kraben..... 't Hondje laagde zo haard, dat vogels verschrikt opvlogen. Kadde sluit van kwoadegheid mit steert hen en weer. En dat von d' aander zo mooi, dat e even zokzulf vergat, 'n sprang nam en der 'n goie knaauw in gaf. Kadde wuir 't ainmoud en dee 'n roam op 't hondje zien poten. Reet mit zien schaarbe noagels aal dij widdegheid in mooi gelieke strepen..... O, wat wuir dat hondje dou vergreld! Door haar hai weer dij hoatelke steert te pakken. Hai sluig zien tannen d'r in en beet en beet.....Ondertied haar kadde hom bie d' poten en kraabde

en beet tougelieks. Opins, doar klaptan de tannen van 't hondje op mekoar. 't Was gebeurd en mitain vuilde hai zulf u gloepende piene. Hai trok zok lös en gong der kloagelk jankend vandeur. Dou vernam de kadde zien piene ook eerst recht goud en gong mit veul gejaauwster d' aander kaande op.....

Och, wat haren z' in Pekel 'n meelieden mit 't hondje. De boas dee hom halve op zien verrinneweerde poten en vruijg: Hou kreegst dat toch, mien hondje? En 't hondje blafte mil 'n hail benaauwd en trilderg stemmechie: Doas was in Knoalster kadde op Dattien en dij taargde mie. Hai sluit mit steert en dou.....en dou..... „Och joa“, begreep de boas, „en dou hestoe dij steert besnuveld“. En 't hondje snokte van „joa“ en boas schudde mit kop en zee „Joa mien hondje. Katten is vaals goud en benoam dij van Knoal. Woar die in 't vervolg veur kaddesteerten en veuraal veur Knoalster kaddesteerten.....“

En op knoal zat kadde bie de vraauw op schoot, dij meeliedeg noar 't stompie overgebleven steertje keek en troostte: „Och jaikes, wat ja slim mien laive kadde. Kiek mor nait zo baange, mien lu-

tje. Joa ik wait 't wel, 't is maal en pienlek zok stok steert verspeulen, mor 't is nou ainmoal gebeurd en 't is toch beter wat as niks..... Dou pakte zai zaalve en dee dat d'r op en vruijg: „Hou kreegst dat toch mien katje.....“

En 't katje maauwde mit 'n hail benaauwd en trilderg stemmechie: „Doar was 'n Pekelder keeshond, mit van dij roege bainen, en dij taargde mie.

Hai beet mie in steert en dou..... en dou.....„Och joa“, begreep de vraauw, en dou hestoe dij roege bainen even aaid en dou het dij keeshond deurbeten“.

En kadde snokte van „joa“ en vraauw schudde mit kop en zee: „Joa mien katje. Honden mit van dij roege bainen is vaals goud en benoam dij van Pekel. Woar die in 't vervolg veur roegbainders en benoam veur Pekelder roegbainders.....“

En doaram wordt ter nou nog aaltied zegd van „Knoalster Kaddesteerten“ en „Pekelder roegbainders“. Mor 't binnen mainstied gain katten en honden, dij der mit bedould worden, al lieken ze der soms wat op!